Cronica sferturilor de veac

...CÎND BUNICII FĂCEAU SPORT

1870 „SĂRBĂTOARE PLĂCUTĂ!" — Ziarul „Românul" din 24 decembrie 1870 anunță că „Societatea română de arme (și dare la semn) prepară o serbare mult așteptată. Acea (sta) va avea loc la 29 decembrie la Teatrul Mare. Programul este din cele mai atrăgătoare. Cugetați:

Mai întîi, „Iorgu de la Sadagura" (de Vasile Alecsandri), care nu s-a mai reprezentat de zeci de ani din cauză că nu era un actor care să fie bun gimnastic, va fi jucată de către mai mulți membri din societate care, după cum îi văzurăm la o repetițiune, promit a face mulți din ei aprobațiune garantată a publicului.

D-l Moceanu, distinsul maestru de gimnastică al societății, va dirige exerciții frumoase de gimnastică superioară".

„Cugetînd", după un secol, trebuie să recunoaștem că sportul și teatrul și-au dat deseori mîna...

1895 MEDICINA SPORTIVĂ ROMÂNEASCĂ are îndelungate tradiții, confirmate atît de lucrările unor înaintași în acest domeniu (dr. C. I. Istrati, dr. I. Felix etc.), cît și de preocupările medicilor de la sfîrșitul secolului trecut. Ca o modestă dovadă în acest sens, vă redăm un anunț apărut în presa de acum 75 de ani:

„Societatea studenților în medicină va ține ședință publică duminică 3 decembrie 1895, ora 2 p.m., în localul său din Palatul Băilor Eforiei, cînd d-l M. Cîmpeanu își va dezvolta conferința sa despre: „Influența velocipediei asupra sănătății".

(„ADEVĂRUL" din 2 decembrie 1895).

● „LA PATINAJ" — „Iasul mi-a dat și el prilejul de a patina (...) În lungile lanțuri de patinatoare care defilează pe dinaintea ochilor, nu mă pot sătura de a admira trandafirii care apar pe obrajii doamnelor și domnișoarelor. Se întîmplă uneori ca patinele să fie cam strengărițe și atunci frumoasa patinatoare cade! E o adevărată fericire pentru mine dacă pot să fiu la fața locului pentru a-i da mîna a o ridica și a-i spune un cuvînt de încurajare. Cînd muzica intonează vreun vals, atunci perechile de patinatori parcă zboară și-n lungul gheții ți se par niște figuri de carnaval".

(„Evenimentul" din 23 decembrie 1895)

1920 „VENUS BATE TRICOLOR PRIN 3—1 PUNCTE". — „Cu toată temperatura scăzută și zăpada de pe teren, meciul a avut loc (n.n. la 5 decembrie 1920), avînd un caracter final (...) Impracticabilitatea terenului a înlesnit mult victoria negrilor care de această dată se prezentară complet (n.n.: ca număr, deoarece deseori echipele jucau în număr 8—10 oameni!) și dornici de a zmulge victoria definitivă Tricolorului (...) Tricolorul cunoaște pentru prima oară înfrîngerea în cursul acestei reuniuni, pierzînd pentru a treia oară cupa (n.n.: Harvester, considerată ulterior campionat național).

(„VIAȚA SPORTIVĂ" — ianuarie 1921)

1945 „BOXUL AMATOR A AVUT UN AN FAVORABIL, afirma ziarul nostru în retrospectiva publicată la 23 decembrie 1945, arătînd în continuare că încă „de la începutul anului s-a pornit la disputarea competiției Mănușa de Aur deschisă inclusiv neiegiștilor, printre ai căror finaliști s-a numărat și... atletul Ionescu-Crum!" Campionatele școlare de box au prilejuit remarcarea lui Ion Chendreanu, Virgil Cazacu etc., iar Cupa C.G.M. a dominat „primăvara sezonului". În cadrul Cupei C.G.M. „s-a bătut în finală recordul de spectatori la reuniunile amatoare: 2.500 oameni la arena Moiceanu!" „În luna decembrie s-au disputat campionatele Capitalei. Printre învingători: Ion Stanomir (ușoară), Mihai Voinea (semimijlocie), Nicolae Voiculă (semigrea) etc

Documentar de **Dorin ȘTEFLEA**

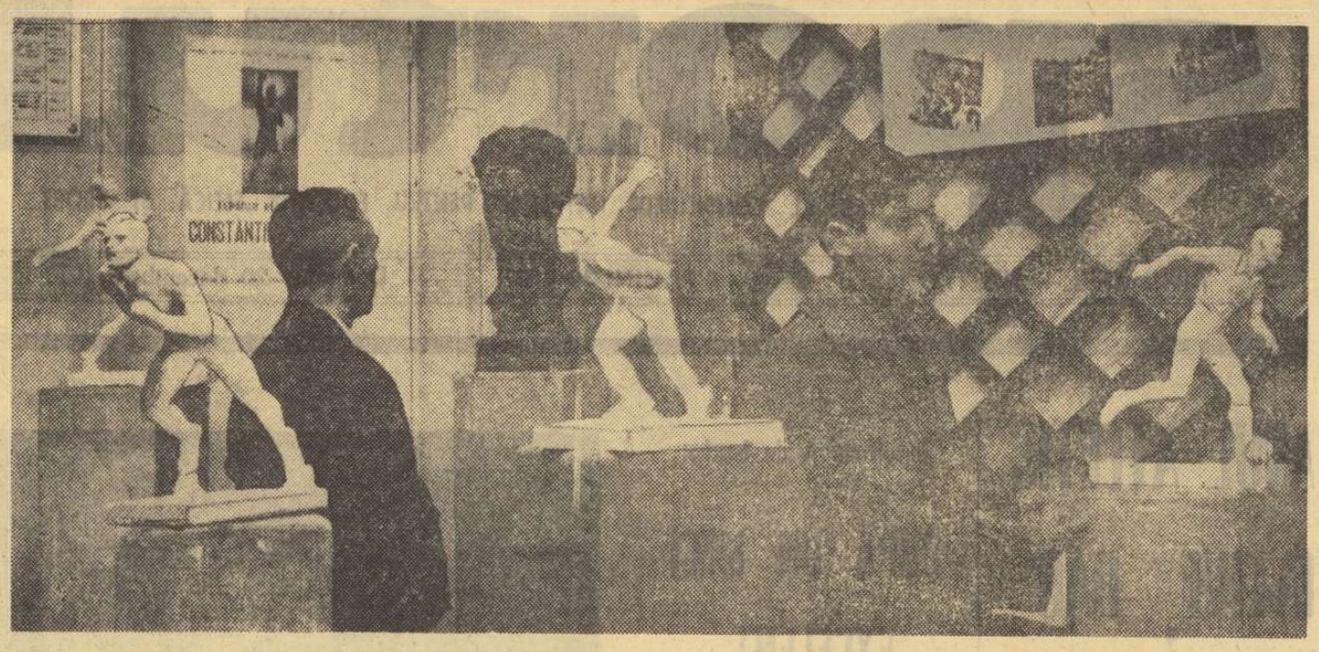

Vi-l prezentăm pe...

ATLETUL... MIRCEA ALBULESCU

Că are o alură... atletică este cert, după cum cert este că a practicat atletismul de competiție, din vara lui 1949 și pînă în primăvara lui 1953 (în perioada junioratului). Pe atunci, **Mircea Albulescu**, elev la școala de arhitectură, făcea parte din lotul de atletism al clubului „Constructorul". Printre colegii de stadion se aflau **Gicu Steriade, Florentina Stancu, Petre Mănescu, Lucian Purdea, Maria Miclea și Lucian Pintilie**

(reputatul regizor de azi — care promitea mult la 400 m garduri, dar n-a concurat decît... un an).

La înălțime, Albulescu sărea frecvent peste 1,65 m, iar la un concurs de verificare a obținut chiar 1,70 m. La sală, la săritura în lungime, de pe loc, a realizat un valoros 2,51 m. În proba de 110 m garduri se simțea la largul său. Dintr-o astfel de probă avea să se iște o mare... tragedie, care a pus capăt activității sportive competiționale. Pînă atunci însă — ca o variație — el (împreună cu alți cîțiva atleți) a jucat o serie de meciuri în echipa de rugby a Constructorului, în cadrul campionatului 1952.

— Și s-a descurcat destul de bine și la rugby — își amintește dascălul lui întru atletism, simpaticul antrenor **Bebe Ardeleanu**. Ținta lui, însă, era decatlonul, și cred că ar fi reușit o comportare bună în această complexă competiție dacă nu ar fi fost...

SUSPENDAT PENTRU... VEDETISM

Dar, se vede treaba — punctează antrenorul **Ardeleanu** — că încă de pe atunci îl ispitea ipostaza de vedetă, căci iată ce a făcut cu prilejul unei importante reuniuni de atletism. Se disputa proba de 110 metri garduri, pe stadionul Dinamo. Albulescu conducea detașat. Înaintea ultimului gard, s-a uitat înapoi... superior și, făcîndu-le adversarilor semn cu mîna să se grăbească, i-a invitat: **„Haideți, mă, mai repede".**

Cei din tribună s-au amuzat. Nu același lucru l-a făcut și comisia orășenească de specialitate, care **l-a suspendat pe concurentul Mircea Albulescu pe o bună bucată de vreme; firește, pentru vedetism.**

O SUPĂRARE CARE I-A PRIIT

— Suspendarea m-a afectat serios — ne mărturisește apreciatul actor Mircea Albulescu. **Asta s-a petrecut în vara anului 1953, tocmai cînd se apropiau examenele de sfîrșit de an, la Institutul de teatru. Eram în anul întîi. Așa de rău m-am supărat pe cei de la atletism și pe... stadion, că n-am mai concurat de loc de atunci. M-am „răzbunat", muncind cu înverșunare în teatru și n-am mai vrut să aud de atletism, deși cei de la „Constructorul" insistau să revin.**

— Așadar, o supărare care ți-a priit.

— **Așa s-ar putea spune,** aprobă, zîmbind, interlocutorul nostru. **Totuși, ca să fiu sincer, trebuie să vă spun că deseori am încercat regretul de a nu fi continuat sportul de competiție, măcar doi-trei ani, pe vremea studenției. M-aș fi convins dacă, în adevăr, aveam calitățile de care se vorbea. Dar...**

— O inevitabilă întrebare: ai întîlnit împrejurări, în profesia de artist, în care să constați că practicarea sporturilor ți-a fost de un real folos?

— De nenumărate ori, pentru că atît în teatru cît (mai ales) în film, actorul — în afara creației artistice — este adesea foarte mult solicitat fizic. Pentru acest motiv, și azi caut să-mi fac timp pentru a activa, o oră sau două, într-o sală de sport sau în aer liber; un fel de „evadări", dacă vreți, de pe scenă sau platoul de filmare, deosebit de reconfortante și — realmente — utile pentru profesia mea.

Emil IENCEC

REFLECȚII FOTBALISTICE

● Poarta selecționării este deschisă oricărui fotbalist. Și pentru că deschisă rămîne, pe poartă se și poate ieși...

● Un antrenor recurge la nefolosirea, pentru indisciplină, a unui jucător valoros, cu riscul de a pierde meciul; dar cîștigă un jucător...

● Campionii se bucură de considerație și prețuire! „Campionii" ratărilor se bucură de stima... adversarilor!

D. MAZILU

Arsenal face victime printre ...pisici

Arsenal Londra, este, spre fericirea suporterilor săi, revelația actualului campionat al Angliei. Victoriile sale provoacă valuri de entuziasm. Unul dintre fanaticii săi suporteri, Patrick Cantwell, s-a obișnuit ca după fiecare victorie a „tunarilor" (veche poreclă a celor de la Arsenal) să închine un pahar de sherry. N-a avut însă ce face și a turnat și cîteva picături în laptele pisicii sale, „Gunner". Azi, așa — mîine așa, pisica s-a obișnuit cu lapte alcoolizat. Într-o zi însă, mister Cantwell și-a uitat paharul de sherry pe jumătate plin și a plecat de acasă. Cînd s-a întors l-a găsit gol. „Gunner" își făcuse de lucru cu el. De atunci, pisica miaună în fiecare zi și-și cere porția zilnică de alcool. Se spune că o ligă antialcoolică, sesizată, și-a luat obligația să desintoxice pisica... Pînă atunci însă, Arsenal continuă să-i întrețină apetitul lui „Gunner"...

Lumea sculptorului CONSTANTIN IORDACHE este dominată de eroii stadioanelor. Nici nu e de mirare, artistul petrecîndu-și anii tinereții pe stadioane, ca atlet, în luptă cu zecimile de secundă ale întrecerilor de sprint.

Recent, în sala clubului sportiv Steaua, din Bulevardul Gheorghe Gheorghiu-Dej nr. 2, s-a deschis o expoziție de sculptură cu tematică sportivă, în care Constantin Iordache prezintă ultimele sale creații.

Foto: **Theo MACARSKI**

O „CARTE A SPORTURILOR" — ÎN ANUL 1618

În „ISTORIA ANGLIEI", neuitatul prozator **André Maurois** înfățișează pentru mulți dintre noi, care într-un fel sau altul lucrăm pe ogoarele sportului, un document inedit și semnificativ.

Este vorba de un eveniment petrecut în prima perioadă a secolului al XVII-lea, mai precis, **în anul 1618, cînd Iacob I a prezentat supușilor săi o „CARTE A SPORTURILOR", în care se sublinia însemnătatea exercițiilor fizice pentru sănătatea oamenilor și în vederea pregătirii pentru războaie.**

„Cartea" a fost adusă la cunoștința englezilor, într-o perioadă de profunde frămîntări politice și religioase. Deși, în continuare, din cuprinsul ei nu rezultă clar implicațiile apariției sau ecourile sale în rîndurile fiilor Engliterei, totuși, existența acestui document, ca și împrejurările în care a fost făcut cunoscut ni se par interesante.

Se evocă deseori caracterul tradiționalist și chiar conservator al insularilor. Dar această „carte" nu vorbește oare suficient și despre pragmatismul lor?

(L. ROP.)

PERECHE FERICITĂ

Mirele — îl recunoașteți — este atletul Gheorghe Zamfirescu, *multiplu campion al țării.*

Mireasa, Elena Tănăsescu, *nu și-a manifestat, deocamdată, dragostea pentru sport decît prin această căsătorie.*

Ce altă urare li s-ar putea face decît aceasta: surîsul fericit de astăzi să nu-i părăsească niciodată...

Foto: *Dragoș NEAGU*

RECORD — RECORDURI!

Este ultima noastră întîlnire, dragi cititori. Ce vă propunem? Nu, fiți liniștiți, nu cîteva plicticoase și aride concluzii.

Am vrut să ne convingem, împreună cu această călătorie, sper plăcută, de trei luni, că lumea noastră, a secolului XX, este o lume a recordurilor.

Aceasta nu înseamnă exaltarea brutală a calităților fizice, a extravaganțelor și freneziilor recordmane. Dar nici nu putem nega — și oricine ar face-o, n-ar fi luat în serios — că recordul este o realitate a vieții contemporane și, poate fără voia lui, un germen al tehnicii și progresului.

Spuneți-mi ceva în acest secol al tuturor neprevăzutelor și paradoxurilor, care să nu fie aspirație spre mai mult, spre mult mai mult, spre mai bine? Deci, într-un fel, în sensul dorit de noi, spre record.

Fără această înțelegere adevărată, umană, progresistă a ideii de record, omenirea însăși n-ar păși mai departe. Și atunci, n-am fi avut nici cele mai ingenioase invenții și nici celelalte depășiri și reușite în toate domeniile de activitate umană.

În fond, ce este RECORDUL? Desigur, dovada maximelor potente ale omului. Cred că sînteți de acord, că animalele și plantele n-au recorduri, cel mult „recorduri" stabilite tot de noi.

Care este destinul recordurilor? Simplu. Acela de a fi doborîte, pentru ca la rîndul lor, noile recorduri să devină și ele vechi recorduri. Și așa mai departe, spre bucuria oamenilor și perfecționarea speței umane.

CE ESTE RECORDUL?

Să încercăm să fim, puțin, fiecare din dv. Pentru sportiv recordul este depășirea a tot ce este mai bun în el și a tot ce este mai bun, pînă atunci, în lume.

Pentru medic, firește, perfecta și superlativa funcționare a corpului omenesc. Dar psihologul? Fără îndoială, ziua cea mai inspirată, pentru lucrul cel mai îndrăzneț, în condițiile cele mai neprevăzute. Ce altceva ar putea fi pentru inginer recordul, decît calculul perfect al posibilităților mașinii omenești?

Să-l întrebăm și pe spectator. Recordul? Satisfacția de a aplauda și bucuria de a înțelege pînă unde poate fi împinsă granița imposibilului.

Ce este recordul — veți vrea să aflați de la un scriitor polemist. Ceva — vă va spune el — ceva, care în literatură ar stîrni entuziasm și bîrfeli.

Și acum, înainte de a ne despărți, o ultimă întrebare, pentru noi toți: care sînt cele mai valoroase recorduri ale lumii, fie ele sportive sau nu?

Sîntem convinși că această întrebare, așa cum am pățit și noi, într-un cerc de prieteni, va stîrni discuții și furtuni. Noi nu dorim să le potolim, ci dimpotrivă.

Ce ziceți de acel 8,90 m la lungime al lui Beamon *sau de noua depășire a recordului lui* Brumel, *de cei 2,29 m reușiți de atletul chinez* Ni Chih-chin. *Sînt unele recorduri feminine (1,91 la înălțime —* Iolanda Balaș, *20,43 m la greutate* Nadejda Cijova) *mai presus de recordurile masculine?*

Și ce părere aveți despre victoria lui Hillary *și* Tensing *asupra celui mai înalt munte din lume:* Everest, *8848 m! (1953).*

Ce este mai greu și mai cutezător: să cobori cu batiscaful la peste 10 000 m sau să zbori cu avionul cu reacție, la viteze de peste 5 000 de km?

Este mai ușor să suporți setea, foamea sau somnul? Cîte zile poate un om să se învingă pe sine? Și care să fie posibilitatea omului, a speologului de a sta în adîncurile pămîntului nostru, cel de toate zilele?

Ce merită mai multă prețuire: un avion cu 500 de pasageri și viteze supersonice, un turn de televiziune de 540 metri, concepția unui oraș ca Brasilia, tunelul de sub Alpi sau transplanturile de inimă? Este sau nu, un record unic al minții și îndrăznelii omenești, cucerirea lunii și apropiata călătorie în spațiile siderale, spre alte planete?

La toate aceste întrebări și încă la multe altele, nerostite, se cuvine să dăm un răspuns pentru alții, pentru noi.

Nu priviți lumea recordurilor, ca o lume a nebuniei și a celebrității cu orice preț. Recordul a fost, este și va trebui să rămînă ispita imposibilului, împlinirea a tot ce este mai bun în noi, promisiunea unei lumi mai înțelepte, și mai fericite.

VIRGIL LUDU

Lumea recordurilor

Sfîrșit de sezon pentru arbitrii de fotbal...
Desen de ION Z. GEORGESCU-LUNICĂ Ploiești

UN ALTFEL DE DECATLON...

Prin decatlon, lumea sportivă înțelege un lucru precis. Dar, UN VÎNĂTOR VA PUTEA PROPUNE ȘI UN ALTFEL DE DECATLON, unul sui generis: O VÎNĂTOARE LA CAPRE NEGRE, CEEA CE PRESUPUNE MAI MULT DE ZECE PROBE OBIȘNUITE ȘI CITEVA... NEOBIȘNUITE. Dar să însoțim la drum un prezumtiv vînător de capre negre...

MARȘ? Da. Mașina l-a lăsat la capătul drumului forestier. Grăbit, vînătorul și-a săltat în spinare rucsacul greu, carabina pe un umăr, și-a agățat binoclul după ceafă și a pornit. Calcă voinicește pe drumul care urcă în pantă dulce, deocamdată. Se oprește rareori să mai răsufle, atît doar cît să-și așeze mai bine multiplele-i curele.

ALPINISM? Pur. Panta dulce la început s-a înăsprit; are 66-70 de grade. Și cum nu-și poate folosi carabina drept alpenstok, lunecă înapoi după fiecare pas făcut înainte. Se agață de rădăcini, de colți de stîncă și urcă într-una. Nu se oprește, n-are voie să se oprească. Pînă cade seara trebuie să ajungă la stîna de la Piatra Arsă...

ORIENTARE? Da. Știți ce-i „burhaiul"? Este o negură densă care ia munte cade așa, din senin și pe care numai ciobanii, oameni ai muntelui, ți-o prevestesc cu un sfert de ceas înainte. Dar o simte și vînătorul învățat la munte: după crestele norilor, după curenții de aer și altele. Repede, vînătorul ia calea unui pîrîiaș care coboară dinspre creste. Urcă pe pîrîu în sus și nu după multă vreme totul se întunecă. L-a învăluit negura. Nu vede la doi pași. Abia își zărește țeava puștii! E singur cu muntele și cu negura. Dar urcă înainte, orientîndu-se doar după susurul pîrîului.

Un scurt popas, înaintea atacării unor noi creste ale Făgărașilor

INVENTIVITATE? E indispensabilă. Ploaia și pe urmă lapovița l-au udat și l-au făcut aproape sloi de gheață. Dar a ajuns sus la cumpăna apelor, în țara caprelor negre. Era noapte neagră cînd a ajuns la stîna pustie acum. Ciobanii au coborît cu oile, încă de la Sf. Dumitru. Vînătorul caută chibriturile și le găsește ude. La lumina lanternei destramă un colț din bumbacul ștergarului și îl pune în chip de cilți între pietrele vetrei. Scoate glonțul unui cartuș, pune un dop de cîrpă în locu-i și trage cu carabina în cilți. Iar cilții se aprind! Apoi, un foc vesel îi ține bună tovărășie vînătorului aflat în creierul munților, la miez de noapte.

PREZENȚA DE SPIRIT? Cu prisosință! În zori, cînd a ieșit vînătorul din stînă, era să se lovească piept în piept cu ursul care căuta urmele oilor de mult plecate. Automat, carabina a zburat în umăr și glonțul a pornit. „Poftim, acum va trebui și o autorizație de împușcare pentru urs..." a mormăit vînătorul, privind lung la fiara căzută.

GIMNASTICĂ? Suficientă! Vînătorul începe cățărarea spre țancurile pe care s-au aciuit caprele negre. În spinare își duce rucsacul. Cu o mînă își ține strîns carabina pe umăr; cu cealaltă stăpînește binoclul atîrnat de gît, ca să nu se lovească de pietre. Cu o alta s-ar mai agăța de colții de stîncă, de jepi, de rădăcini, ca să nu se prăvale în prăpastie; și i-ar mai trebui încă o mînă (dar de unde doamne atîtea mîini!) cu care să-și scoată batista ca să-și șteargă fața nădușită! De unde atîtea mîini?

MIM? Într-un fel, da. Vînătorul a zărit un țap negru pe creasta dimpotrivă. Un țap tare, voinic și-i singur, fără capre! Vînătorul se apleacă, se cocoșează, pășește în patru labe și doar spinarea i se mai vede deasupra pietrelor. Și țapul e gata, înșelat: vine — sfoară. L-a confundat pe vînător cu o capră singuratică!

TIR? Și încă tir de mare dificultate! Între două creste distanțele par întotdeauna mai mici, te înșeală și aerul rarefiat. Agățîndu-se cu genunchii, cu coatele de pietrele ascuțite ca să nu alunece în prăpastie, vînătorul a ochit cu două palme mai sus, iar vînatul n-a mai făcut nici un pas...

Au urmat probe ca găsirea animalului împușcat, ritualul de rigoare — obligatoriu pentru orice vînător care se respectă — coborîrea animalului-trofeu și altele. Apoi ar urma a nu știu cîta probă, aceea de a povesti cu nu prea multe înfloriturii aspra aventurii avute la munte, la vremea cînd acolo urlă lupul, iar jos, la șes, cîntă cucul...

Nu este acesta un decatlon sui generis?

Ilie CIRCIU

Rocade scurte

Un foarte cunoscut maestru de șah ne vizitează la redacție cu regularitate, cînd se întoarce de la turnee internaționale, demonstrîndune (la tablă!) cum ar fi putut să cîștige partidele pe care le-a pierdut.

Alehin și-a irosit mai mult de jumătate din viață încercînd să afle, prin analiză, dacă nu cumva ar fi trebuit să piardă multe dintre partidele pe care le-a cîștigat.

Poate de aceea Alehin rămîne cel mai mare jucător din istoria modernă a șahului.

După ce a pierdut întîlnirea cu *Fischer* de la Meciul secolului (3-1), Petrosian a prezentat următorul fapt drept explicație a înfrîngerii: *„Toată viața am fost obișnuit ca mai întîi să scriu mutarea pe fișă și după aceea s-o fac pe tablă. Bobby a cerut, însă, să procedez altfel: întîi să efectuez mutarea și după aceea s-o notez..."*

Mihail Tal i-a replicat, cu umor, fostului campion al lumii:

„Eu cred, Tigran, că principalul este să găsești o mutare bună. După care, nu mai are nici o importanță dacă mai întîi o scrii și după aceea o faci, sau invers..."

Un studiu sociologic al profesiunii jucătorilor de șah ne va pune în fața unui tablou foarte eterogen și, tocmai de aceea, interesant. Virtuozii tablei cu pătrate albe și negre s-au ocupat sau se ocupă, în viața de toate zilele cu cele mai diferite îndeletniciri. *Lasker* a fost profesor de matematică și de filozofie, *Alehin* — doctor în drept, *Capablanca* — diplomat, *Tarrasch* — medic, *Euwe* este profesor de cibernetică, *Botvinnik* — inginer electronist, *Taimanov* — pianist de concert, *Smislov* — cîntăreț de operă, *Tal, Spasski, Gligorici, Gheorghiu, Elisabeta Polihroniade* — ziariști, *Alexandra Nicolau* — profesoară de limba chineză, *Najdorf* — colecționar și negustor de tablouri.

Fischer afirmă că singura profesie care s-ar potrivi în mod ideal unui mare maestru este aceea de... șahist.

La recenta finală a campionatului național, simpaticul maestru *Mircea Pavlov* și-a făcut o SPECIALITATE, intervenind în analizele pe care jucătorii le făceau după terminarea partidei și arătînd instantaneu cele mai puternice continuări.

Ceea ce l-a determinat pe *Emanuel Reicher* să spună (fără răutate):

„Cum se întîmplă, Senora (diminutivul lui Pavlov), *că tu vezi cele mai bune mutări numai la mesele vecinilor?!"*

(valc)

RĂSPUNDE Ion Poștașu

PASCU ZLATESCU, BUCUREȘTI. „Un prieten de-al meu, care a fost „băiat de mingi" la meciul Rapid — Farul, mi-a spus că, stînd în spatele porții rapidiste, i-a auzit pe Răducanu adresîndu-se lui Strat, în felul următor: „Mai bine treci tu în poartă și eu să viu la înaintare. Să mor, dacă nu dau gol!". Răducanu a vorbit, desigur, la necaz. Dar dacă ar fi vrut să facă într-adevăr acest lucru, ar fi avut acordul... regulamentului?" Iată o situație care nu s-a ivit — poate — niciodată. O asemenea schimbare nu este, de-altfel, neregulamentară. Cu două condiții. 1. Să fie anunțat, în prealabil, conducătorul jocului. 2. Cei doi să schimbe între ei și tricourile. În cazul cînd soluția nu se dovedește fericită — este și greu de crezut că un portar ar face mai multă treabă în atac decît un înaintaș — se poate restabili situația de la început, în aceleași condițiuni. Te pomenești, că, prin această precizare, i-am dat o idee lui Răducanu! Mai ales că, înainte de a-și descoperi aptitudinile de portar, el a fost un redutabil vîrf de atac.

V. GEORGESCU, BUCUREȘTI. „Cred că în acel chenar în care prezentați cititorilor echipele și dați note jucătorilor și arbitrilor (acestora din urmă, stele și... steluțe), ar trebui amintite și numele fotbaliștilor beneficiari de „atenții" galbene și chiar roșii. În felul acesta, chiar și cei care nu au asistat la meci, ar putea cunoaște și aspectele disciplinare ale jocurilor de fotbal". Sugestia dv. ni se pare foarte judicioasă. Poate că o vom adopta, la primăvară, cînd se va relua campionatul.

TITI FILIPIDESCU, BUCUREȘTI. De acord cu cele ce spuneți în legătură cu unii cavaleri ai fluierului, cu atitudinea lor față de echipele pe care le arbitrează: Publicul vă cere vouă, Ca să fiți întotdeauna CAVALERI cu amîndouă. Nu ca pîn-acum, cu... una!

PETER KLOS, IACOBENI. La terminarea unui set și, deci, la schimbarea terenului, la tenis de masă, jucătorii nu lasă paleta

pe masă, pentru... adversar. De altfel, schimbînd paleta, nu rezolvi nimic. Trebuie să schimbi jocul!

IONEL BEJENARU, BOTOȘANI. În preajma sărbătorilor, v-ați gîndit la o urare pentru echipa noastră națională de fotbal și, mai ales, pentru antrenorul ei, Angelo Niculescu:

Lui Angelo Niculescu.

Eu i-aș face o urare:
Să luăm Cupa Europei,
Chiar și cu... temporizare!

TRAIAN NIȚESCU, PITEȘTI. „Sînt un mare cunoscător al regulamentului. Într-o discuție cu un amic, nu m-am înțeles asupra următoarelor probleme: 1. La executarea unei lovituri de 11 metri, mingea lovește bara și revine tot la jucătorul care a executat lovitura și, de data aceasta, el înscrie. Eu susțin că e gol. 2. Portarul respinge o lovitură de la 11 metri, dar mingea revine la jucătorul care executase lovitura, și acesta marchează. Eu susțin că nu e gol". Răspunsurile sînt excelente. Trebuie, însă... inversate!

PAVEL SECHEREȘ, COMUNA ZARAND. Iată adresele celor două atlete pe care le simpatizați: Lia Manoliu: București, Piața Romană nr. 9, sectorul 1. Valeria Bufanu: București, Calea Griviței 174, scara 1, apt. 23, sectorul 8. M-a amuzat formula de încheiere a scrisorii: „La revedere, nene Ion Poștașu". La revedere, nene Pavel Secheres!

Ilustrații: **N. CLAUDIU**